

Sygn. akt I C 1467/14 – upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Dubrowski

Protokolant: Ewelina Pługowska

na rozprawie po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 r. sprawy

z powództwa (...) **sp. z o.o. w K.**

przeciwko **V. Z.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej **V. Z.** na rzecz powoda (...) **sp. z o.o. w K.** kwotę 787,80 zł (siedemset osiemdziesiąt siedem złotych i 80/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28-03-2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1467/14

UZASADNIENIE

Powód, (...) S.A. w K., wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej V. Z. kwoty 787,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 28-03-2014 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podała, że w dniu 15-04-2013 r. strony zawarły umowę sprzedaży energii wraz pakietem promocyjnym pod nazwą: (...), na mocy której pozwana zobowiązywała się kontynuować umowę do dnia 30-06-2015. Pozwana pismem z dnia 26-11-2013 wypowiedziała umowę. Powód na podstawie pkt 9 rozdziału III regulaminu naliczył pozwanej karę umowną za rozwiązania przez nią umowy przed terminem w wysokości 787,80 zł notą obciążeniową z dnia 12-03-2014r. Pismem z dnia 07-04-2014r. wezwała pozwaną do zapłaty kary umownej, ale pozwana nie dostosowała się do treści wezwania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 czerwca 2014 r. o sygn. akt I Nc 794/14, Sąd Rejonowy w Zgorzelcu uwzględnił powództwo w całości. (k.42).

Pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty (k. 49-64) wniosła zmianę nakazu i oddalenie powództwa ponad kwotę 400 zł oraz zasądzenie kosztów procesu według norm. Zarzuciła, że pracownik powódki wprowadził ją w błąd co do wysokości kary umownej dlatego gotowa jest nią zapłacić w takiej wysokości jakiej podał jej pracownik na infolinii powoda. Sąd powinien ograniczyć karę do wskazanej w sprzeciwie wysokości.

Zarządzeniem przewodniczącego z dnia 23-07-2014r stwierdzono skuteczne wniesienie sprzeciwu i upadek nakazu zapłaty i sprawę w całości przekazano do trybu uproszczonego

Powódka w piśmie procesowym z dnia 26-08-2014r. podniosła, że kara umowna została wyliczona prawidłowo oraz przyznała, że jej konsultant podał błędną informację co do wysokości kary umownej. Zdaniem strony powodowej błąd konsultanta nie stanowi podstawy miarkowania kary umownej, zażądała więc uwzględnienie pozwu w całości.

Pełnomocnik pozwanej na rozprawie w dniu 25 września 2014 r. wskazał, że nie rozumiejąc sposobu wyliczania kary umownej chciał uzyskać wiążącą informację od strony powodowej podejmując decyzję o rozwiązaniu umowy przed terminem. Został jednak wprowadzony w błąd dlatego podjął taką decyzję, uważa więc że pozwana powinna karę zapłacić w wysokości wskazanej przez konsultanta.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15-04-2013 r. strony zawarły umowę sprzedaży energii wraz pakietem promocyjnym pod nazwą: (...), na mocy której pozwana zobowiązywała się kontynuować umowę do dnia 30-06-2015. W regulaminie do Pakietu strony w rozdziale III pkt 9 zastrzegły, że: „W związku ze skorzystaniem z (...), Klient zobowiązuje się nie wypowiadać Umowy i będzie ją kontynuował co najmniej do dnia 30 czerwca 2015 roku. W przypadku wypowiedzenia przez Klienta Umowy przed upływem terminu wskazanego w zdaniu poprzedzającym z przyczyn leżących po stronie Klienta, Klient

zobowiązany będzie do zapłaty Sprzedawcy odszkodowania umownego bez względu na wysokość poniesionej przez Sprzedawcę szkody, obliczonego jako iloczyn:

a) ilości energii elektrycznej wyliczonej dla okresu pozostałego do zakończenia obowiązywania (...), na podstawie średniego poboru za okres od początku obowiązywania Umowy, nie dłużej niż z okresu ostatnich 12 (dwunastu) miesięcy oraz

b) stawki jednostkowej wynoszącej 50,00 zł/ MWh.

[dowód: umowa k. 20, wnioski o udział w promocji k.30, regulamin promocji k.31]

Pozwana od lipca 2013r prowadziła negocjacje z konkurentami powoda o zawarciu z nimi umowy o zakup energii elektrycznej.

[dowód: wydruki z korespondencji mailowej pozwanej k. 51-52]

W dniu 06-08-2013r pozwana na infolinii telefonicznej powoda uzyskała błędną informację o wysokości kary umownej mającej błędnie wynosić 25 zł za punkt za miesiąc do końca umowy.

W dniu 26-11-2013 r. strona pozwana za pośrednictwem innego dostawcy energii wypowiedziała umowę powodowi.

[dowód: wypowiedzenie k. 33]

Powódka notą obciążeniową z dnia 12-03-2014r obciążyła pozwaną kwotą 787,80 zł z tytułu kary umownej, z siedmiodniowym terminem płatności. Podstawą obliczenia kary umownej było zużycie energii elektrycznej w wysokości 15756 kWh tj. 32,42 kWh średniodobowego zużycia razy 486 dni do końca umowy.

[dowód: nota obciążeniowa k. 38] .

Pozwana reklamowała wysokość kary umownej u powódki, która podtrzymała swoje stanowisko.

[dowód: korespondencja stron k. 50-64]

Sąd, zważył, co następuje:

Powództwo jako uzasadnione, co do zasady i wysokości należało uwzględnić, w całości.

Materialnoprawną podstawę roszczenia powódki stanowił art. 484 § 1 kc, zgodnie z którym w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości, bez względu na wysokość poniesionej szkody. Wskutek wypowiedzenia przez pozwaną umowy na podstawie pkt 9 rozdziału III regulaminu umowy z dnia 15-04-2013 r. powstał stan, który należy zakwalifikować jako niewykonanie zobowiązania. W orzecznictwie ugruntowany jest już pogląd o dopuszczalności zastrzeżenia kary umownej na wypadek wypowiedzenia umowy. (por. uchwała SN z 18.07.2012 r. III CZP 39/12, wyrok SN z 25.03.2011 r.). Zastrzeżenie kary umownej możliwe będzie również na wypadek skorzystania przez jednego z kontrahentów z uprawnienia kształtującego, np. wypowiedzenia umowy lub odstąpienia od niej (wyrok SN z dnia 20 października 2006 r., IV CSK 154/06, OSNC 2007, nr 7-8, poz. 117; wyrok SN z dnia 7 lutego 2007 r., III CSK 288/06, niepubl.).

Strona pozwana nie kwestionowała naliczonej im kary umownej zarówno co do zasady jaki i wysokości, uważała jedynie, że kara umowna powinna zostać miarkowana do wysokości jaką jej błędnie podał konsultant z infolinii strony powodowej tj do kwoty 400 zł. [16 miesięcy razy 25 zł. Błędna informacja pracownika strony powodowej legła bowiem u podstaw decyzji pozwanej o wypowiedzenia umowy przez nią.

Nie mniej jednak Sąd uznał za nieuzasadnione zastosowanie w niniejszej sprawie art. 484 § 2 k.c. Stosownie do tego przepisu - dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej, jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, lub gdy jest ona rażąco wygórowana, przy czym jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 maja 2013 r. IV CSK 644/12 – katalog kryteriów pozwalających na zmniejszenie kary umownej nie jest zamknięty, a ocena w tym zakresie w zależności od okoliczności sprawy, należy do sądu orzekającego. Jest to przejaw tzw. prawa sędziowskiego, zapewniającego możliwość elastycznego stosowania miarkowania kary umownej. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22.03.2013 r. I ACa 1315/12).

Najbardziej powszechnym kryterium z uwagi na kompensacyjną funkcję kary umownej jest jej stosunek do wysokości szkody poniesionej przez wierzyciela na skutek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. (wyrok SN z dnia 30.11.2006 r. I CSK 259/06).

W sprawie nie budziło wątpliwości, że pozwana rozwiązując umowę przed terminem spowodowała szkodę w majątku powoda w wysokości co najmniej dochodów jakie by powód uzyskał gdyby umowa była kontynuowana. Wysokość tych dochodów na pewno jest większa niż 0,05 zł za kWh sprzedanej energii, wysokość kary na pewno nie jest rażąco wygórowana. Podkreślenia wymaga, że pozwana rozwiązała umowę w po 7 miesiącach 16 miesięcy przed końcem umówionego okresu, celem przejścia do konkurencji trudno więc przyjąć, że zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane.

Sąd uznał również, że ewidentny błąd konsultanta z infolinii powoda i podjęta pod wpływem nieprawdziwej informacji decyzja pozwanej o rozwiązaniu umowy nie stanowi podstawy do miarkowania kary umownej w tej sprawie. Artykuł 484 § 2 k.c. statuuje wyjątek od zasady pacta sunt servanda i od art. 353¹ k.c., art. 354 § 1 k.c. oraz od sformułowanej w art. 484 § 1 k.c. zasady, że w razie wyrządzenia wierzycielowi szkody przysługuje mu kara umowna w zastrzeżonej wysokości, bez względu na wysokość tej szkody. Nie może być więc interpretowany rozszerzająco (zob. J. Jastrzębski, Kara umowna..., s. 323). Pozwana bowiem nie wzięła pod uwagę, że konsultant wprowadził ją w błąd co należnej kary umownej, a nie co do treści zobowiązania jakie miało być wykonywane. Podana przez niego niższa niż w rzeczywistości kara umowna utwierdziła ją tylko w decyzji o zmianie dostawcy energii elektrycznej. Powołując się na dorobek doktryny prawa wskazać należy, że stosując instytucję miarkowania, sąd powinien mieć na względzie podstawowe funkcje kary umownej, jakimi są funkcja stymulująca wykonanie zobowiązania, funkcja represyjna w postaci sankcji za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy oraz funkcja kompensacyjna, polegająca na naprawieniu szkody, jeśli wierzyciel ją poniósł, bez konieczności precyzyjnego wyliczenia jej wysokości, co znakomicie ułatwia realizację dochodzonego uprawnienia (wyrok SN z dnia 30 listopada 2006 r., I CSK 259/06, LEX nr 398369). Dlatego postuluje się ostrożne i powściągliwe stosowanie prawa redukcji, pamiętając, że miarkowanie osłabia skutek stymulacyjno-represyjny oraz kompensacyjny kary umownej (zob. P. Drapała (w:) System..., s. 974), a nadto redukcja stanowi modyfikację treści zobowiązania określonego w umowie (wyrok SN z dnia 12 maja 2006 r., V CSK 55/06, LEX nr

200875). Miarkując więc karę umowną zgodnie z żądaniem pozwanych z automatu sąd pozbawił by ją podstawowej funkcji jakim zapewnienie wykonania zobowiązania. Jak bowiem wynika z treści oświadczeń strony pozwanej kara umowna w wysokości 400 zł byłaby dla niej niedolegliwa w domyśle opłacalna ekonomicznie mając na uwadze rabaty i ulgi uzyskane od konkurenta powoda.

Ponadto zdaniem sądu rozmowy pozwanej z powodem o wysokości kary umownej miały charakter bezskutecznych negocjacji co do przedterminowego rozwiązania umowy. W żadnym wypadku więc błędna kwota kary umownej jaką szacunkowo wskazał pracownik na infolinii telefonicznie nie może wiązać powoda. Powód swoje stanowisko wskazał w nocie obciążeniowej z dnia 12-03-2014r.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc i art. 455 kc, zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwaną. Na koszty procesu złożyła się opłata od pozwu w wysokości 30 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 180 zł oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.